

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๓๑/๒๕๕๑

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๓๘/๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดแม่สอด

วันที่ ๖ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดแม่สอด	โจทก์
		นายดีแปะโพหรือดีแปะโป ไม่มีชื่อสกุล	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ วันและเวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ เวลากลางวันต่อเนื่องกัน จำเลยกับพวกอีกหลายคนร่วมกัน ขีดถือ ครอบครอง ที่ดิน ตัด โคน ก่นสร้าง แผ้วถางต้นไม้ เผาป่า ป่าท่าสองยาง (ห้วยแม่คา ซึ่งจำแนกเป็นป่าอนุรักษ์และป่าต้นน้ำลำธาร) ท้องที่หมู่ที่ ๔ ตำบลแม่ะหลวง อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก ซึ่งอยู่ภายในแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติ ด้วยการตัดฟันต้นไม้ เผาป่า ปรับพื้นที่ แล้วขีดถือครอบครองป่าเพื่อตนเอง เพื่อปลูกพริก และปลูกข้าว เป็นเนื้อที่ ๒๑ ไร่ ๘๕ ตารางวา คิดเป็นค่าเสียหาย จำนวน ๓,๑๘๑,๕๐๐ บาท อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และก่อให้เกิดความเสียหายแก่ป่าต้นน้ำลำธารโดยไม่ได้รับอนุญาต เหตุเกิดที่ตำบลแม่-

- ๒ -

เป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๕, ๗, ๘, ๙, ๑๔, ๓๑, ๓๕ พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๗๒ ตรี, ๗๔ ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๓ ธิบของกลางทั้งหมด และให้จำเลย คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของจำเลยออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๔, ๗๒ ตรี วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคสอง (ที่ถูก ๓๑ วรรคสอง (๓)) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคสอง (ที่ถูก ๓๑ วรรคสอง (๓)) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๐ จำคุก ๒ ปี ๖ เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ ปี ๓ เดือน ธิบของกลาง และให้จำเลย คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทนและบริวารของจำเลยออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ

จำเลยอุทธรณ์

- ๓ -

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ วรรคสอง แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังผ่านล่ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา มาตรา ๑๓ แล้ว

จำเลยให้การปฏิเสธ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรได้ออกกฎกระทรวง
ฉบับที่ ๑,๐๑๕ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ กำหนดให้ป่าทำสองยางในท้องที่ตำบล
ทำสองยาง อำเภอทำสองยาง จังหวัดตาก เป็นป่าสงวนแห่งชาติ ประกาศให้ประชาชนได้
ทราบแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติแล้ว ต่อมาได้ตั้งตำบลขึ้นใหม่เป็นตำบลแม่ะหลวงแยกจาก
ตำบลทำสองยาง เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา นายฐานันดร
สอนสา และนายประพันธ์ โพธิ์คง เจ้าพนักงานป่าไม้ประจำหน่วยป้องกันรักษาป่าที่ ตก.๑๔
(แม่เงา) (ตำแหน่งขณะเกิดเหตุ) ได้รับแจ้งจากผู้อำนวยการส่วนป้องกันรักษาป่า สำนักจัดการ
ทรัพยากรป่าไม้ที่ ๔ (ตาก) ว่ามีผู้บุกรุกแผ้วถางป่าบริเวณป่าห้วยแม่คะ หมู่ที่ ๔ ตำบล
แม่ะหลวง อำเภอทำสองยาง จังหวัดตาก นายฐานันดรกับพวกจึงไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ
พบจำเลยกับพวก เก็บริบ สุ่ม เผา จำพวกวัชพืช ต้นไม้ เศษไม้ ปลายไม้ ในที่เกิดเหตุ
จึงจับกุมจำเลยพร้อมยึดมีดพร้า ๑ เล่ม ไฟแช็กแก๊ส ๑ อัน เป็นของกลาง ส่วนพวกของจำเลย
หลบหนี นายฐานันดรกับพวกสอบถามจำเลยผ่านล่ามได้ความว่า จำเลยเป็นราษฎรหมู่บ้าน

- ๔ -

ป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยให้การรับสารภาพ ตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๕ นายฐานันดรได้จัดทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ตามเอกสารหมาย จ.๔ นำตัวจำเลยพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่เมยเพื่อดำเนินคดี พนักงานสอบสวนได้ตรวจสถานที่เกิดเหตุ ตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุเอกสารหมาย จ.๒๐ และจัดทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ตามเอกสารหมาย จ.๗ และ จ.๘ จัดทำบัญชีของกลางคดีอาญา ตามเอกสารหมาย จ.๑๐ ที่พิพาทเป็นพื้นที่ใหม่ ไม่ผ่านการทำการเกษตรมาก่อนเป็นป่าต้นน้ำลำธารตามเอกสารหมาย จ.๑๑ และ จ.๑๒ ไม่ได้รับการยกเว้นตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖ ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเช่นเดียวกับชั้นจับกุม จำเลยให้การรับสารภาพ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๑๕

จำเลยนำสืบว่า จำเลยพักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านแม่อมกิ มีอาชีพทำไร่ มีที่ดิน ๓ แปลง หมุนเวียนเข้าทำประโยชน์แต่ละปี เดิมที่พิพาทเป็นของบิดามารดาจำเลย เมื่อบิดามารดาเสียชีวิต ที่พิพาทจึงตกทอดแก่จำเลย จำเลยเข้าทำกินในที่พิพาทมานานแล้ว นายทรงธรรมวรรณสิทธิ์ ซึ่งเป็นนายอำเภอท่าสองยางในขณะเกิดเหตุ และเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องจำเลย ตามเอกสารหมาย ล.๖

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานป่าไม้จับกุมจำเลยพร้อมยึดมีดพร้า ๑ เล่ม และไฟแช็กแก๊ส ๑ อัน

- ๕ -

จังหวัดตาก คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มี
นายฐานันดร สอนสา และนายประพันธ์ โพธิ์คง เป็นพยานเบิกความได้ว่า วันเกิดเหตุ
พยานทั้งสองได้รับแจ้งจากผู้อำนวยการส่วนป้องกันรักษาป่า สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๔
(ตาก) ว่ามีผู้บุกรุกแผ้วถางป่าบริเวณป่าห้วยแม่คะ พยานทั้งสองกับพวกจึงไปตรวจสอบที่เกิด
เหตุ พบจำเลยกับพวก เกือบริบ สุม เผา จำพวกวัชพืช ต้นไม้ เศษไม้ ปลายไม้ ในที่เกิดเหตุ
จึงจับกุมจำเลยพร้อมยึดมีดพร้า ๑ เล่ม ไฟแช็กแก๊ส ๑ อัน เป็นของกลาง ตามบันทึกการ
จับกุมเอกสารหมาย จ.๕ และโจทก์มีร้อยตำรวจโทลาภ คำภาพันธ์ พนักงานสอบสวนเป็น
พยานเบิกความว่า ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่า ร่วมกันกันสร้าง แผ้วถาง เผาป่า หรือ
กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยให้การรับสารภาพ
ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๑๕ เห็นว่า แม้ที่เกิดเหตุจะเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ
ป่าท่าสองยาง ซึ่งการกำหนดเขตป่าสงวนดังกล่าวได้ออกเป็นกฎกระทรวงและประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๖ และปิดประกาศให้ประชาชนทั่วไป
ทราบแล้ว จึงต้องถือว่าจำเลยได้ทราบว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยจะอ้าง
ว่าไม่ทราบไม่ได้ก็ตาม แต่กลับได้ความจากการนำสืบของจำเลยว่า ที่เกิดเหตุเป็นของบิคา
มารดาจำเลย เมื่อบิคามารดาเสียชีวิต จึงตกทอดแก่จำเลยก่อนที่ทางราชการจะกำหนดให้เป็นป่า
สงวนแห่งชาติ ซึ่งก็ปรากฏว่านายทรงธรรม วรรณสิทธิ์ นายอำเภอท่าสองยางในขณะที่เกิดเหตุ

- ๖ -

โดยสุจริตใจว่าทางราชการผ่อนผันให้ทำกินได้ แต่ไม่ให้บุกรุกแผ้วถางป่าเพิ่มขึ้น
พยานหลักฐานจำเลยมีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บริเวณที่เกิดเหตุและที่ดิน
ข้างเคียงโดยทั่วไปเป็นที่ดินที่ผ่านการทำประโยชน์มาแล้ว และมีการเข้ายึดถือที่เกิดเหตุก่อนที่
ทางราชการจะกำหนดให้เป็นป่าสงวนแห่งชาติ เมื่อจำเลยเข้าทำประโยชน์ในที่เกิดเหตุโดย
ได้รับตกทอดมาจากบิดามารดา ย่อมเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้จำเลยซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดาใน
ชนบทเข้าใจได้ว่าที่เกิดเหตุเป็นที่ดินที่รัฐอนุโลมผ่อนผันให้ราษฎรที่ทำประโยชน์อยู่ก่อนแล้วได้
ทำประโยชน์ต่อไป จำเลยจึงไม่มีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง

พิพากษายกฟ้อง คินมิดพร้าวและไฟแช็กแก๊สของกลางแก่เจ้าของ./

นายจำลอง แก้วนาง

นางสาววิษาภรณ์ สกฤณา

